

Sunt “vindecările divine” biblice?

Arthur W. Pink

SUNT „VINDECĂRILE DIVINE” BIBLICE?

Arthur W. Pink

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Divine Healings – Are They Biblical?* Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library, 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org. Used by permission of Chapel Library. For Christ-centered materials from prior centuries, contact Chapel Library at www.chapellibrary.org

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portali sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:

<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Sunt „vindecările divine”
BIBLICE?

Arthur W. Pink

Cuprins

Introducere	7
Capitolul 1. Învățăturile nebiblice cu privire la această temă	11
Capitolul 2. Partea pozitivă a acestui subiect	19
Capitolul 3. Tema sănătății	23
Capitolul 4. Îndatoririle și privilegiile creștinilor în boală	29
Capitolul 5. 2 Cronici 7:14	33
Capitolul 6. Pertinența textului din Matei 9:29	43
Capitolul 7. Anexă la Iacov 5:14-16	49
Capitolul 8. Observații de final	63
Note explicative	65

INTRODUCERE

Din când în când primim câte o cerere de explicații cu privire la acest subiect, de regulă de la persoane care au venit în contact cu altele aparținând unui cult care dă mare importanță „vindecării divine”, în sensul eliminării unei infirmități fizice fără ajutorul vreunui doctor sau a medicamentelor, ci numai ca răspuns la credință și rugăciune. Acest fel de prieteni vin în general la noi cu întrebări fiind mai mult sau mai puțin dezorientați. În bisericile lor n-au auzit vorbindu-se vreodată despre acest subiect și astfel au ajuns să creadă că ei sunt mai mult sau mai puțin în întuneric cu privire la această temă. Aceia care pun mare accent pe învățătura acestei „vindecări divine” și care pun presiuni asupra prietenilor noștri par să fie în fapt persoane dezechilibrate și deloc ortodoxe¹ în doc-

trină. Chiar dacă prietenii noștri ajung să fie atrași să participe la întâlnirile acestor vindecători, totuși ei nu sunt impresionați în sens pozitiv, și simt că ceva este greșit acolo. Absența reverenței, permisiunea dată femeilor să ia parte activă în slujirile din congregațiile mixte, accentul pus pe elementele de spectacol, ca și spiritul general de entuziasm care prevalează, îl fac pe copilul normal al lui Dumnezeu să se simtă străin într-o astfel de adunare. Zelul manifestat la exterior nu pare să fie în conformitate cu cunoștința, iar avalanșa de aspecte emoționale îl lovesc pe credinciosul nostru ca și cum ar asista la un „foc străin” (Levitic 10:1) – aprins la altarul divin.

Dar despre învățătura lor cu privire „vindecările divine?” Este această învățătură scripturală sau nu? Acestea sunt întrebări la care nu se poate răspunde cu ușurință și într-o singură propoziție. Pot fi citate multe pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la vindecare, dar acestea ridică întrebări cu privire la modalitatea de interpretare a acestora – în acord cu contextul și în armonie cu analogia generală a credinței; de asemenea, aceste pasaje necesită o examinare atentă a tuturor implicațiilor și concluziilor ce pot fi trase sau bazate pe ele.

Mai mult decât atât, aceste secte moderne care pun accentul pe „vindecarea divină” nu sunt deloc uniforme în învățăturile lor, unele fiind mai radicale și extreme decât altele, așa încât respingerea unei anumite erori s-ar putea

să nu fie satisfăcătoare pentru tratarea unei erori similare, dar îmbrăcată într-o formă cu totul diferită. Deși suntem obișnuiți cu toate principalele forme de prezentare ale acestor erori, nu ne propunem să irosim timpul cititorului ca să îl trecem prin fiecare din acestea, ci mai degrabă vom analiza principiile de bază care sunt folosite și se pot aplica tuturor formelor sub care este prezentată această învățătură.

1

ÎNVĂȚĂTURILE NEBIBLICE CU PRIVIRE LA ACEASTĂ TEMĂ

În primul rând, trebuie spus că multe dintre învățăturile care au fost date pe acest subiect sunt categoric nebiblice. De exemplu, majoritatea celor care pun accent pe „vindecările divine” insistă că în lucrarea de ispășire, ceea ce Hristos a făcut pe cruce, a constat în purtarea atât a bolilor cât și păcatele noastre acolo, altfel spus El a obținut pentru noi atât vindecarea trupească, cât și mântuirea sufletului, și de aceea orice creștin ar avea același drept să primească prin credință vindecarea de neputințele trupești după cum el primește tot prin credință iertarea pentru nelegiuirile lui. Drept suport pentru această abordare

ne este adus citatul care spune despre Hristos că a “tămăduit pe toți bolnavii, ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre.” (Matei 8:16-17). Acesta este pasajul care necesită interpretarea corectă, dacă vrem să ferim cititorul de a nu ajunge la o concluzie eronată, și unde simplele cuvinte din text par să ne dea o impresie greșită, dacă semnificația lor nu este identificată cu atenție. Este la fel ca și în textul care spune că „cei morți nu știu nimic” (Eclesiastul 9:5) și care nu trebuie înțeles în sens absolut, ca și cum ar spune că morții se despart de viața aceasta trecând într-un fel de stare de totală inconștiență.

Dacă acele cuvinte care spun că „Hristos a purtat bolile noastre” s-ar putea găsi în unele pasaje din Faptele Apostolilor sau din Epistole, în care unul din apostoli a explicat scopul și caracterul morții lui Hristos, atunci am fi fost obligați să le luăm în considerare ca și cum ar spune că Domnul Isus a îndurat bolile poporului Lui pe acea cruce, chiar dacă acest lucru ar reprezenta o chestiune dificilă, căci nu există nici o frântură de text nicăieri în Cuvânt care să spună că Răscumpărătorul ar fi experimentat orice fel de boală în acele momente. Dimpotrivă, Matei 8:16-17 face referire la ceea ce s-a petrecut în timpul zilelor lucrării Sale publice, astfel încât pasajul trebuie înțeles

diferit. Hristos nu s-a folosit de abilitatea de a vindeca bolile și infirmitățile oamenilor pur și simplu ca de o simplă manifestare a puterii Lui, ci El a pătruns în condiția de a suferi cu adâncă milă și blândețe. Marele Medic n-a fost un fel de stoic² lipsit de sentimente, ci a luat asupra duhului Său întristările și durerile celor cărora le-a slujit. Minunile prin care El a vindecat pe oameni L-au costat mult în ce privește compasiunea și răbdarea de care a dat dovadă. Astfel, când a redat vorbirea acelu mut, ni se spune că El „a suspinat” (Marcu 7:34), când a stat înaintea mormântului lui Lazăr a „plâns” (Ioan 11:35), și când a vindecat pe un altul că a fost conștient de puterea care ieșise din El (Marcu 5:30). El a fost lovit prin suferințele lor, datorită compasiunii de care a dat dovadă, compasiune de care noi suntem străini.

Faptul că interpretarea noastră de mai sus (sugerată pe scurt de puritanul Thomas Goodwin, 1600-1680) reflectă sensul corect al pasajului care spune „*El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre*” rezultă din mai multe considerații, după cum urmează. Dacă aceste cuvinte ar însemna ceea ce sectele care clamează „vindecările divine” spun, atunci ele ar trebui să ne spună că Hristos ar fi făcut ispășirea păcatelor chiar prin acțiunea Lui de a vindeca pe cei bolnavi, lucru care este absurd. Din nou, dacă vindecarea trupului ar fi un drept pe care credința îl poate clama cu tărie, chiar dacă și cu smerenie,

în baza răscumpărării, atunci consecința necesară este că cel *credincios n-ar trebui să moară niciodată*, căci de fiecare dată când el s-ar îmbolnăvi, el ar putea pleda înaintea lui Dumnezeu folosindu-se de jertfa Fiului Său, și astfel să ceară de la El vindecarea. Dacă așa ar sta lucrurile, de ce nu l-a îndemnat Pavel pe Timotei să apeleze mai degrabă la credința în răscumpărare decât să îl îndemne astfel: „să iei și câte puțin vin, din pricina stomacului tău” (1 Timotei 5:32)? Și de ce l-ar fi lăsat pe Trofim „bolnav în Milet” (2 Timotei 4:20)? Este adevărat că un trup și un suflet glori-ficat sunt roade ale ispășirii făcute de Hristos, dar pentru aceasta, credinciosul trebuie să aștepte momentul răscumpărării finale cunoscut doar de Dumnezeu.

Dar o greșeală duce la alta: majoritatea celor care argumentează că vindecările divine își au originea în lucrarea de ispășire spun că implicit vindecările divine trebuie să constituie un element esențial în predicarea Evangheliei, astfel încât acești oameni și-au format deja sloga-nul lor favorit, care sună cam așa: „Hristos, Mântuitorul nostru, Sfințitorul nostru, Vindecătorul nostru, și Regele nostru care vine,” și astfel „Evanghelia acestor 4 puncte” este articulată și folosită ca mesaj de bază. Dar o astfel de argumentare nu rezistă testului Scripturilor. În cartea Faptelor Apostolilor îi vedem pe apostoli predicând Evan-ghelia lui Dumnezeu atât evreilor cât și neamurilor și to-țuși, chiar și atunci când au făcut minuni și vindecări (cu

scopul de a dovedi autoritatea misiunii lor, fiindcă la vremea lor nu era încă scris Noul Testament), totuși nu găsim nicăieri în mesajul lor această componentă a îndepărtării bolilor fizice. În 1 Corinteni 15:1-3 ne este oferită o prezentare scurtă a Evangheliei, anume că „Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi” – și puteți remarca *omiterea* morții Sale pentru bolile noastre! În Romani ne este prezentată „Evanghelia lui Dumnezeu” într-o formă extinsă și sistematică (v. 1:1), și totuși vindecarea bolilor trușești nu este niciodată menționată.

Dacă ar fi adevărat că Hristos ar fi făcut în ispășire atât iertarea păcatelor noastre cât și vindecarea bolilor, atunci implicit ar trebui ca orice fel de boală pe care noi am putea să o experimentăm să fie în mod necesar consecința imediată a vreunui păcat. Și spunem „consecința imediată” pentru că este de la sine înțeles faptul că multe boli pe care omul le experimentează sunt rezultatele neascultării primilor noștri părinți. Este rezonabil să concluzionăm că, dacă păcatul n-ar fi pătruns niciodată în lume, nici n-am fi avut parte de vreun fel de suferință, căci știm că în Rai absența păcatului implică absența bolilor. Dar este o diferență esențială între a spune că o suferință fizică creează uneori un mare disconfort și durere își are rădăcina în tragedia din grădina Edenului, și a afirma că ea este rezultatul direct al vreunui păcat al persoanei care

suferă, după cum insistă majoritatea sectelor care sprijină „vindecările divine”. Răspunsul Domnului nostru adresat ucenicilor Lui în Ioan 9:2-3 interzice în mod expres o astfel de concluzie greșită. Există multe suferințe, în special printre copii, care se datorează încălcării nevinovate și ignorante a legilor naturale decât violării Legii Morale. Mai mult, dacă această pretenție a „vindecării divine” ar fi validă, ar trebui să fim obligați să ajungem la concluzia că orice suferință îndepărtează sufletul omului de comuniunea cu Dumnezeu, lucru care este demonstrat ca fiind fals de experiențele multora dintre cele mai sfinte persoane care au trăit vreodată pe această planetă.

Aceia care susțin că Hristos a făcut ispășire atât pentru bolile noastre cât și pentru păcatele noastre sunt consecvenți în a afirma că eliberarea de primele trebuie să fie obținută în exact același fel ca și eliberarea de celelalte, anume că singura modalitate ce trebuie folosită este exersarea *credinței*, fără a adăuga orice fel de alte fapte sau intervenții omenești. Astfel, sectele ce propovăduiesc „vindecarea divină” spun că a te folosi de un medic sau de medicamente este ca și cum ai da la o parte lucrarea finalizată a lui Hristos, ca și cum ai vrea să te bizui pe botez sau pe faptele tale bune în a-ți asigura iertarea. Lipsa de argumente a acestei afirmații va demonstra foarte ușor că, deși în unele cazuri Dumnezeu a găsit plăcere în vindecarea bolnavilor fără alte mijloace, dar în alte cazuri El a folosit

și binecuvântat credința oamenilor. Pentru curățarea apelor amare de la Mara, Moise a fost învățat să arunce în acestea o ramură de copac pe care „Domnul i-a arătat” (Exod 15:25). Când Dumnezeu a promis vindecarea lui Ezechia, care era bolnav pe moarte, Isaia i-a cerut regelui să „o turtă de smochine”, după care ni se spune că „Au luat-o și au pus-o pe umflătură. Și Ezechia s-a vindecat” (2 Împărați 20:7). La fel a fost și cu Timotei în 1 Timotei 5:23.

Cu siguranță că nu suntem în nici un fel pregătiți să luăm apărarea fraților noștri medici din zilele noastre, dacă am gândi greșit despre ei. Lăcomia pentru aur, dragostea pentru povești (experimente), deteriorarea caracterului moral în toate aspectele vieții, toate acestea eșuează în a inspira încredere în sistemul sanitar, iar autorul acestui eseu ar prefera să suporte durerea decât să se lase pe mâna vreunui chirurg de astăzi. Dar în ciuda imperfecțiunilor omenești, noi nu-i putem privi pe medici în corpore ca fiind niște șarlatani sau pungăși, și nici nu credem că toți acești fanatici „vindecători” ar fi emisarii lui Satana. Duhul Sfânt nu ar fi vorbit de Luca folosind expresia „doctorul preaiubit” (Coloseni 4:14) dacă el ar fi fost utilizat în slujirea celui rău.

2

PARTEA POZITIVĂ A ACESTUI SUBIECT

După ce am arătat erorile fundamentale ale mesajului promovat de sectele „vindecării divine”, ne întoarcem la partea pozitivă a acestui subiect. Și este o nevoie presantă să facem acest lucru, pentru că predicatorii au eșuat lamentabil în multe privințe legate de acest subiect. În vechime, Dumnezeu vorbea astfel despre oameni: „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință” (Osea 4:6), iar istoria se repetă. S-a profetit de altfel: „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului” (Amos 8:11), iar această

prezicere se împlinește chiar sub ochii noștri. În majoritatea locurilor, erori grosolane domnesc peste adevăr, și chiar în puținele centre de învățatură adevărată, predicatorii se ascund într-o cutiuță atât de îngustă, încât enoriașii lor sunt rareori mai bine învățați la finalul anului decât erau la începutul lui: nu mai sunt aduse la lumină „lucruri noi” ca și „lucruri vechi” (Matei 13:52). Mă întreb, oare cât de mulți dintre cititorii noștri au auzit vreodată o predică pe tema îndatoririlor și a privilegiilor lor atunci când trec prin perioade de suferință și boală! Mă tem că sunt foarte, foarte puțini. Așa că n-ar trebui să ne mire deloc că atât de mulți membri neinformați ai bisericilor evanghelice cad victime ușoare erorilor religioase moderne.

De aceea, cred că este necesar să spunem predicatorilor noștri că avem teme mai importante și mai esențiale asupra cărora trebuie să insistăm. Este adevărat, mântuirea sufletului este o temă incomparabil mai importantă decât cea a vindecării trupului, însă Scriptura are multe lucruri să ne spună cu privire la trup, și numai noi suntem cei care vom pierde dacă ignorăm sau alegem să rămânem în necunoștință cu privire la învățăturile Bibliei pe această temă. N-are nici o importanță dacă creștinul este sănătos sau bolnav? Ne-a lăsat iubitorul nostru Tată ceresc fără vreo învățatură privitoare la sănătate? Iar

când cei credincioși se îmbolnăvesc, este situația lor asemănătoare în orice privință cu aceea a celor din lume care sunt necredincioși? Când vine boala în viața lor, ar trebui ei să se bizuie exclusiv pe iscusința omenească și să caute ajutorul doctorului (adesea un necredincios)? Domnul „este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi” (Psalmii 46:1) – nu înseamnă aceasta decât că, în orice circumstanță, cel credincios trebuie să caute har de la El pentru a suporta suferința prin care trece cu răbdare? Dumnezeu a promis că se va îngriji de „toate trebuințele” poporului Său (Filipeni 4:19) – include aceasta doar medicamentele, la care în fapt are acces și cel care Îl respinge pe Hristos, când este bolnav? Acestea nu sunt întrebări care pot fi trecute cu ușurință cu vederea, ci trebuie luate în considerare și analizate cu rugăciune în lumina Sfintelor Scripturi.

Dar dacă sectele ce promovează vindecările au mers la o extremă, aceea a unui fanaticism dezechilibrat, nu cumva majoritatea celor din poporul Domnului au mers la cealaltă extremă în această privință – anume aceea a unui stoicism necredincios și a unei inerții fataliste? Nu cumva am căzut pradă atitudinii majorității oamenilor care gândesc în felul acesta, a aceluia care zice: „Ei bine, omul se naște cu neazuri după cum flacăra merge mereu în sus, așa că nu mă pot aștepta la a fi imun față de sufe-

rințele fizice, așa încât trebuie să mă îngrijesc să iau remediile pe care pot să le iau, să mă străduiesc cum pot de bine la această slujbă nesuferită; sau, dacă aceasta îmi este soarta, trebuie să mă străduiesc să îmi duc crucea cu câtă răbdare pot avea”? Bineînțeles, când durerea este acută, ei strigă la Domnul și Îl imploră să le ușureze suferința, după cum și Faraon a făcut când rănilor provocate de Dumnezeu s-au năpustit asupra țării sale. Și când creștinii se roagă pentru însănătoșire, cât de mulți dintre ei fac cu adevărat acest lucru cu *așteptarea* de a primi răspuns la rugăciunile lor? Cât de mulți știu unde să alerge pentru a primi o promisiune pertinentă și apoi să pledeze pentru a o obține, dar cu credință? Totuși, unii dintre ei simt că ei trăiesc mai jos decât nivelul privilegiilor lor legitime ca fii și fiice ale Celui Preaînalt, și când citesc sau aud de „reușitele” celor care promovează „vindecările prin credință”, se întreabă cât poate fi adevărat și cât este fals în acestea.

3

TEMA SĂNĂTĂȚII

Ar părea normal de aceea să fie nevoie să începem să discutăm un pic pe tema *sănătății*, fiindcă știm că prevenirea este mai bună decât vindecarea. Și ce binecuvântare neprețuită este să ai un trup sănătos; este un dar de care unii n-au parte încă de la naștere, și pe care atât de puțini îl apreciază cu adevărat înainte să le fie luat. Autorul acestui eseu a fost îndelung sensibil la ce lucru remarcabil trebuie să fie ca oricare din noi să ne bucurăm de sănătate, când ne uităm că avem înaintea noastră 6000 de ani de ereditate păcătoasă! Numai bunătății și îndurării lui Dumnezeu se datorează faptul că marea majoritate a oamenilor se nasc pe această lume cu trupuri mai mult sau mai puțin sănătoase și ajung să atingă vârsta tinereții

deplin sănătoși. Însă păcatul și nebunia își iau prada lor și astfel starea de sănătate a milioane de oameni se ruinează înainte ca ei să ajungă la vârsta adultă. Dar nu întotdeauna aceste suferințe vin ca urmare a unei lipse vădite de stăpânire de sine sau a risipei, ci mai adesea este rezultatul ignoranței, prin eșecul în a ține seama de unele din cele mai elementare norme de igienă. Din nefericire majoritatea oamenilor vor învăța despre acestea nu din vreo școală, ci din experiențele dure și amare ale vieții, în urma cărora vor descoperi în final cum să trăiască, pentru unii însă abia atunci când le-a sosit timpul să moară. Este adevărat însă că nu putem pune capetele celor mai în vârstă pe umerii tinerilor, însă dacă cei neexperimentați sunt prea mândri ca să ia aminte la sfaturile celor maturi, atunci ei sunt inevitabil destinați să culeagă consecințele acestui refuz.

Însă dacă în alte lucruri sunt egali, ar trebui oare ca acela care este creștin să se bucure de o sănătate mai bună decât cel necreștin? În general da, pentru că dacă umblarea sa se face în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, el va fi ferit măcar de acele boli care sunt consecința anumitor păcate specifice. Cuvântul „sfințenie” are sensul de plinătate. Cu cât ne ferim mai mult de a păcătui, cu atât vom scăpa mai mult de consecințele păcatului. „Căci deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavie este folositoare în orice privință [atât trupește cât și sufletește –

n.aut.], întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4:8). Una din legile de bază ale sănătății este odihna. „Sabatul a fost făcut pentru om” (Marcu 2:27), spre binele lui, pentru că avea nevoie de el. A fost făcut pentru om, ca omul să fie *om*, superior animalelor. Trupul lui are nevoie de odihnă după cum sufletul lui are nevoie de ea. Iar acest lucru a fost fără îndoială demonstrat în această țară. Când Franța s-a prăbușit și când insulele britanice au avut parte de cele mai disperate crize din îndelunga lor istorie, guvernele au ordonat într-un mod absurd ca aceia care lucrau în mine și fabrici să muncească 7 zile pe săptămână, însă și unii și alții au realizat că lucrătorii erau mai puțin productivi decât atunci când lucrau șase zile, pentru că pur și simplu nu rezistau muncii suplimentare care li se cerea.

Odihnindu-se în Sabat de munca peste săptămână, omul este capabil să își recupereze puterea pentru munca din săptămâna care urmează, și totuși acest lucru nu poate fi realizat participând la întâlniri după întâlniri în acea zi, nici prin epuizarea proprie cu drumuri lungi la și de la biserică — pentru aceasta mutarea locuinței mai aproape de altar este remediul — și cu atât mai puțin profanând Ziua Domnului prin recreații lumești. Un alt precept divin care promovează sănătatea este acesta: acela care crede „nu se va grăbi să fugă” (Isaia 28:16). Odată cu ritmul accelerat al vieții moderne, ne-am căpătat și cu

multiple afecțiuni ale sistemului nervos, ca și cu multe accidente rutiere, multe din ele mortale. Vreme de mulți ani, am evitat automobilele, autobuzele sau trenurile, câtă vreme distanța nu era prea mare pentru a fi parcursă pe jos, așa că nu ne foloseam de acestea decât de două sau trei ori pe an. Însă grăbindu-ne tot timpul și umblând de colo-colo, nu doar că ne facem rău sănătății noastre, ci încălcăm și o regulă divină, care spune: „cine aleargă neghiobește înainte, o nimerește rău” (Proverbe 19:2) – regula care înseamnă exact ceea ce citiți.

„Nu vă îngrijați dar de ziua de mâine” (Matei 6:34) – și este inutil să spun cât de multă sănătate promovează respectarea acestei reguli. Îngrijorarea și frământarea tulbură mintea, afectează circulația sângelui, face rău digestiei, și provoacă insomnii. Dacă creștinul ar arunca toate îngrijorările lui asupra Domnului (1 Petru 5:7) – O, ce eliberare de anxietate ar avea! „Bucuria Domnului va fi tăria voastră” (Neemia 8:10) – atât fizic, cât și spiritual. Ce atingere este pentru un trup îngreunat și o minte obosită să își găsească delectarea în Domnul: „o inimă veselă e un leac bun” (Proverbe 4:22). Credem noi cu adevărat acest lucru? „Teme-te de Domnul, și abate-te de la rău! Aceasta va aduce sănătate trupului tău, și răcorire oaselor tale” (Proverbe 3:7-8).

Trăirea evlavioasă conduce la sănătatea minții și a trupului, ca și a altor lucruri în mod egal, și care sunt roadele acestei stări mai bună de sănătate. Prin aceste alte lucruri aș vrea să se înțeleagă lucruri precum: a nu suferi pentru păcatele părinților; a nu-și ruina sănătatea prin nelegiuire grosolană comisă înainte de convertire; și a practica bunul simț în practicarea regulilor elementare de igienă. Acela care este înfrânat în toate lucrurile (1 Corintheni 9:25) va scăpa de multe din acele boli care reprezintă altfel prețul pentru lipsa de auto-control. Scriptura nu ne cere să fim nici spartani³ și nici epicurieni⁴, ci ne spune: „faceți ca *moderația* voastră să fie cunoscută de toți” (Filipeni 4:5, trad. lit. KJV). Dumnezeu „ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6:17), dar nu ca să abuzăm de ele. „Orice făptură a lui Dumnezeu este bună: și nimic nu este de lepădat” (1 Timotei 4:4), dar trebuie folosit corect, însă atunci când facem exces, până și cele mai bune lucruri pe care El ni le dă ajung să ne facă rău. Dumnezeu a dat o mare diversitate în natură, și fiecare trebuie să învețe pentru sine ce i se potrivește cel mai bine, și să respingă personal acele lucruri care nu îi fac bine.

4

ÎNDATORIRILE ȘI PRIVILEGIILE CREȘTINILOR ÎN BOALĂ

Care sunt îndatoririle și privilegiile creștinului atunci când se îmbolnăvește? În primul rând, el trebuie să se străduiască să descopere care este *circumstanța* și care este *cauza* bolii sale. După cum am arătat în capitolele anterioare, multe suferințe fizice se datorează neatenției în respectarea celor mai simple și mai evidente reguli de igienă. Multe boli le aducem asupra noastră prin lipsa de atenție. Aceia care se fac vinovați de îmbuibare practic invită boala să îi viziteze. Dar există forme variate de îmbuibare care provoacă necazuri, ca și grade ale îmbuibării. Nestăpânirea se manifestă atât în aspecte calitative, cât și

în aspecte cantitative. Aceia care refuză mâncarea simplă și hrănitoare, și care se concentrează în principal pe mâncăruri sofisticate și pe o dietă bogată nu trebuie să fie surprinși dacă sănătatea începe să li se șubrezească; în astfel de cazuri, cel mai bun remediu este un post complet de două sau trei zile, urmat de întoarcerea la un mod de viață mai simplu și sănătos. Aceia care nu au plămâni bine dezvoltate n-ar trebui să se expună aerului rece al nopții. Încălțăminte umedă trebuie îndepărtată cât mai repede posibil ca să evităm răcelile. Dacă ignorăm regulile normale ale prudenței, atunci am putea să descoperim foarte repede care sunt cauzele bolilor și cum să ne corectăm.

Dar să presupunem că deși am reflectat cu atenție, nu putem să atribuim boala de care suferim niciunei neglijențe sau obiceiuri greșite, ce ar trebui să facem atunci? Ar trebui să căutăm o *cauză morală*. „Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm” (Plângeri 3:40), căutând cu sinceritate care a fost în mod specific felul în care am întristat pe Duhul. Dacă permitem conștiinței să își facă lucrarea, este foarte probabil să descoperim că în tabăra noastră este un Acan, și că Acan acela trebuie tratat cu intransigență, dacă vrem să ne bucurăm din nou de zâmbetul Domnului. Dacă descoperim că ne-am făcut vreun idol, atunci el trebuie dărâmat imediat; dacă ne-am complăcut în vreo poftă, ea trebuie dată morții; dacă am

luat-o cumva pe vreo cale interzisă, ea trebuie abandonată; sau dacă ne-am depărtat de la vreo cale sau îndatorire, trebuie să ne întoarcem pe ea. „Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!” Și Tu ai iertat vina păcatului meu” (Psalmii 32:5).

Dar haideți să presupunem mai departe că, chiar și după cercetarea atentă și sinceră a căilor mele, conștiința nu mă învinuiește de nici un păcat anume; ce-ar trebui făcut atunci? Caută cu rugăciune ajutorul Duhului Sfânt. Mergi pe genunchi înaintea Domnului și strigă la El: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!” (Psalmii 139:23-24). Chiar dacă nimic nu ar fi în comportamentul meu exterior pentru care Domnul să mă disciplineze, totuși este posibil ca unele lucruri nepotrivite să existe în *interior* care să fi stârnit supărarea Lui și pentru care El să îmi ceară să mă smeresc. Un duh de egoism, o răbufnire de mândrie, o pornire pe căile proprii, un duh de răzvrătire când providența divină mă muștră, o răsărire a mugurilor auto-neprihănirii, pot să fie rănilor sufletului care necesită curățare. În graba și presiunea vieții de zi cu zi, „vulpile cele mici, care strică viile” (Cântarea Cântărilor 2:15) sunt ușor de neglijat, și dacă suntem neatenți, atunci nu trebuie să fim luați prin surprindere dacă suntem disciplinați pentru o

vreme, astfel ca să avem parte de o vreme de reflectare și să ne bucurăm de oportunitatea de a corecta relația dintre sufletul nostru și Dumnezeu, ca lucrurile ascunse ale întinericului să fie aduse la lumină și tratate cu credincioșie.

5

2 CRONICI 7:14

„Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi *tămădui* țara” (2 Cronici 7:14). Acest pasaj biblic are direct de-a face cu tema noastră și conține învățături importante și clare pentru noi. În primul rând, el ne arată că Dumnezeu trimite judecăți fizice asupra poporului Său din cauza nelegiuirilor lor. În al doilea rând, el ne face cunoscut ce trebuie să facă ei când nuiaua divină îi lovește disciplinându-i. În al treilea rând, pasajul conține o promisiune pertinentă și prețioasă a credinței. Se poate totuși obiecta că acest pasaj nu ne este aplicabil, că felul în care Dumnezeu lucrează cu poporul Său în perioada

aceasta creștină este bazat pe principii foarte diferite de acelea care acționau în perioada mozaică; că El a tratat cu ei conform Legii, în timp ce El astăzi tratează cu noi în baza bogăției harului Lui. Dar o astfel de pretenție este cu totul nebiblică. Modul în care Dumnezeu tratează oamenii este același în toate perioadele istoriei, anume menținând constant cerințele privitoare la sfințenie, și arătându-Și îndurare față de cel care se pocăiește. Și acestea au fost mereu modalitățile în care El a lucrat. Dacă Vechiul Testament ar fi fost unul al justiției reci și stricte, n-ar mai fi existat vreodată vreo tămăduire care să fie promisă cu condiția pocăinței, căci Legea în ea însăși nu cunoaște milă sau îndurare. Haideți să luăm aminte cu atenție la faptul că învățătura Noului Testament pe această temă este exact aceeași ca și cea din Vechiul Testament. „Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și *bolnavi*, și nu puțini dorm” (1 Corinteni 11:29-30). Corinteni erau vinovați de profanarea Cinei Domnului, transformând-o dintr-o celebrare sfântă într-un ospăț lumesc. Dumnezeu nu va tolera o astfel de lipsă de reverență și evlavie în această vreme mai mult decât a făcut-o în vremea mozaică, și El a demonstrat supărarea Lui în cazul corintenilor prin faptul că i-a vizitat cu *judecăți temporare*, lovindu-i în trupurile lor. Astfel, acest pasaj este foarte asemănător celui din 2 Cronici 7. Ba mai mult, și aici și acolo, remediul este făcut

cunoscut: „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați” (v. 31). Dacă corintenii s-ar fi cercetat și judecat pe sine pentru comportamentul lor incorect și ar fi plâns înaintea Domnului din cauza lui, judecata lui Dumnezeu ar fi fost îndepărtată de la ei, și acei mulți neputincioși și bolnavi ar fi fost vindecați și unii n-ar mai fi fost disciplinați până la „somm” (adică moarte). Dacă ne judecăm noi înșine, cercetându-ne și îndreptându-ne căile, nu am mai fi judecați de Domnul. „Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea” (v. 32); Dumnezeu ne disciplinează în această lume pentru ca astfel să scăpăm de chinurile veșnice din viața de apoi.

Dar haideți să ne întoarcem la 2 Cronici 7:14. Aici vedem cum poporul lui Dumnezeu este tratat pentru păcatele lor. O judecată temporară apăsa greu asupra lor: dar cum sunt îndemnați să capete eliberarea? În primul rând, ei trebuie să se „smerească”. Ce înseamnă asta? Același lucru ca și în 1 Corinteni 11:31, anume să ne „judecăm singuri.” O expresie folosită în Levitic 26:41-42 ne va ajuta în acest sens: „Și [dacă] atunci inima lor netăiată împrejur se va smeri, și vor [accepta plata] fărădelegilor lor. Atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu”. A ne smeri sub nuiua lui Dumnezeu are sensul de a înceta să ne întrebăm „Ce-am făcut ca să merit asta?” Înseamnă a înceta să ne împotrivim muștrării și a ne supune ei, a accepta și recunoaște că merităm consecințele comportamentului

nostru stricat. David s-a smerit când a recunoscut: „Știu, Doamne, că judecățile Tale sunt drepte: din credințioșie m-ai smerit” (Psalmii 119:75). A ne judeca pe noi înșine înseamnă să trecem de partea lui Dumnezeu și împotriva noastră; și până când nu facem astfel, nuiaua muștrării nu începe să își producă efectele. „Roada aducătoare de pace a neprihănirii” se obține numai sub muștrarea divină pentru cei „ce au trecut prin școala ei” (Evrei 12:11), adică cei care au exersat-o în conștiința lor. Trebuie să „*ascultăm pedeapsa*” (Mica 6:9), dacă vrem să tragem folos din ea, iar când am auzit mesajul ei care ne muștră, să *subliniem* dreptatea lui.

„Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri” – iată care este primul lucru ce trebuie făcut; degeaba am vrea să trecem mai departe dacă nu ne-am smerit în primul rând, căci mândria este mai neplăcută lui Dumnezeu decât orice altceva. Iar al doilea lucru este „și se va ruga”. Până când nu ne-am smerit cu adevărat înaintea lui Dumnezeu, nu putem să ne rugăm cu adevărat, ci trebuie să ne luăm locul în țărână și să ne condamnăm pe noi înșine, și numai după aceea să ne aducem cererile înaintea Lui. Și care sunt lucrurile pentru care avem cea mai mare nevoie să ne rugăm în astfel de circumstanțe? Cu siguranță că ne vom ruga pentru o percepție mai profundă a sfințeniei Lui și a păcătoșeniei noastre,

pentru o inimă zdrobită și smerită, pentru credință în îndurarea Lui, pentru spălarea și restaurarea comuniunii cu El. Astfel de cereri nu pot să iasă din gura fariseului, ci ele sunt expresia umilinței. „Și va căuta fața Mea” – este cumva o repetare a clauzei anterioare? Nu, ci ea merge mai departe, exprimând un zel, o sârguință și o hotărâre mai mare înaintea Lui. Cel Atoateștiutor nu Se lasă impresionat de simple vorbe sau linguşeli: El cere o dedicare din inimă. Trebuie ca la mijloc să fie mai mult decât niște cereri mecanice, ci trebuie să fie o căutare care să ne atragă mai aproape de El, la o întâlnire față către față cu Acela pe care L-am supărat. Dumnezeu nu va polei păcatele noastre, și de aceea nici noi nu trebuie să încercăm să facem acest lucru.

„Și se va abate de la căile lui rele”. Depărtarea lor de la căile neprihănirii și pătrunderea pe teritoriul interzis a fost ceea ce a adus asupra lor supărarea și nuiua Celui Preasfânt, și de aceea dacă vor să fie eliberați de judecata Lui, ei trebuie să abandoneze păcatele lor. „Se va abate de la căile lui rele” înseamnă a se lăsa de păcate cu dezgust și silă, fără rezerve ascunse, ci cu hotărârea fermă din inimă de a le abandona și a nu se mai întoarce vreodată la ele (Psalmii 85:8). Pocăința nu este nimic altceva decât părere de rău pentru trecut: include decizia de a nu mai repeta în viitor. Idolii trebuie distruși, nu puși deoparte astfel încât

să mai poată fi îmbrățișați din nou. „Îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara.” Iată aici o promisiune plină de har. Dar notați bine cum începe ea: „dacă”; numai dacă sunt îndeplinite pe deplin condițiile cerute. De aceea nu avem nici o încredințare să ne așteptăm ca promisiunea aceasta să se împlinească până când nu sunt îndeplinite de către noi condițiile cerute de ea. Observați și aria ei de cuprindere: Dumnezeu ascultă, iertarea este oferită, garantată iar vindecarea este posibilă dar numai celor care au credință.

„Îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara” (2 Cronici 7:14). Nu avem timp de pierdut cu vreunii care ar putea ridica obiecții că aici cumva ar face referire la vindecarea terenului și nu a trupurilor noastre. Dar unii care găsesc dificil a înțelege dacă principiile enunțate în acest verset sunt aplicabile cazurilor individuale vor întreba dacă nu cumva ar trebui să înțelegem că dacă Dumnezeu Își vizitează poporul cu judecăți temporare și ei se supun condițiilor pe care El le-a specificat în acest verset, atunci El este obligat ca în orice circumstanță similară să procedeze la fel, anume vindecând imediat și complet acea persoană? O, dar felul în care această întrebare este pusă trece dincolo de termenii promisiunii făcute, căci în 2 Cronici 7:14 nu spune nicăieri că El avea să le tămăduiască țara imediat sau complet. Și nici noi nu ar trebui să ne gândim cu privire la subiectul vindecării

divine că ar trebui să ne limităm strict la acest verset. De pildă, citim în altă parte despre oamenii din Ierihon că l-au căutat pe Elisei pentru țara lor, spunându-i că „apele sunt rele, și țara este stearpă”. Ni se spune că profetul a spus: „Aduceți-mi un blid nou și puneți sare în el.” Și i-au adus. Apoi s-a dus la izvorul apelor, și a aruncat sare în el, și a zis: „Așa vorbește Domnul: „Vindec apele acestea; nu va mai veni din ele nici moarte, nici stârpiciune.”” (2 Împărați 2:19-21).

Dumnezeu ar fi putut să vindece acele ape și fără sare, la fel cum El ar fi putut îndulci apele amare de la Mara fără să îi ceară lui Moise să arunce o bucată dintr-un anume copac în ele (Exod 15:23-25). Uneori Domnul găsește plăcut să se folosească de anumite lucruri, alteori El nu se folosește de nimic, pentru că El se folosește de suveranitatea Lui în mod liber, cum vrea. Poate că unii vor spune că acest lucru face situația și tema noastră mai complicată și mai încurcată. Fără îndoială, și acesta este și scopul lui Dumnezeu. Omul firesc vrea ca toate lucrurile să se rezolve ușor și fără complicații pentru el. Dar calea lui Dumnezeu este aceea de a lovi mândria omului, de a ne face să ne conștientizăm neputința, de a ne aduce pe genunchi. Dumnezeu vrea ca să ne vărsăm inimile înaintea Lui, și în loc să presupunem că trebuie să acționăm acum la fel ca în situația similară anterioară, El vrea ca noi să

privim la El de fiecare dată pentru a fi călăuziți. „Da, suflețe, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea” (Psalmii 62:5).

Dumnezeu este suveran și nu acționează uniform, iar noi suntem atât agenți responsabili, cât și total dependenți de El, astfel încât noi nu trebuie să acționăm nici irațional și nici cu aroganță. Dumnezeu este suveran: El nu a lovit pământul Israelului cu secetă sau boli de fiecare dată când ei L-au supărat, și tot așa El nu lovește trupul creștinului de fiecare dată când el alunecă sau uită de calea sfințeniei. Iar atunci când Dumnezeu a făcut ca judecata Lui să cadă asupra țării Israel, El nu a îndepărtat nuiua Lui imediat ce a intervenit mărturisirea păcatelor de către ei și imediat ce ei și-au reformat comportamentul; în mod asemănător, El nu va îndepărta de fiecare dată boala imediat ce acela aflat în suferință își recunoaște vina și ia primele atitudini de corectare. Și, așa cum am arătat deja, când Dumnezeu găsea cu cale să tămăduiască țara Israelului, uneori o făcea binecuvântând modalitățile pe care El le stabilise pentru vindecare, alteori o făcea fără acestea. La fel este și atunci când El vindecă trupurile noastre. Unuia dintre cei orbi, Hristos i-a redat vederea imediat, altuia însă El și-a pus mâinile peste ochii lui de două ori până când vederea acestuia i-a fost complet restabilită (Marcu 8:22-25).

Unii ar putea să spună că toate aceste lucruri par foarte confuze și că nu duc nicăieri. Și fără îndoială că așa par acelor care au o gândire lumească. Ceea ce scriu eu aici este pentru copilul încercat al lui Dumnezeu, nu pentru aceia care vor să fie feriți de orice cercetări ale inimii, ca și pacienții care merg la doctor pentru o rețetă, astfel încât din partea lor nu se cere nimic altceva decât să ducă rețeta la farmacie și atât. După cum am arătat la începutul capitolului anterior, prima îndatorire a creștinului bolnav este să cerceteze cauza sau circumstanțele îmbolnăvirii lui: dacă ele se datorează imprudenței sau nestăpânirii de sine, dacă mustrarea lui Dumnezeu a venit ca urmare a încălcării poruncilor Lui sau dacă ar exista un alt motiv, căci suferințele sunt trimise sfinților uneori pentru curățarea și altoirea lor mai degrabă decât pentru mustrare, astfel încât ei să aducă mai multă și mai aleasă roadă spirituală. Astfel, credinciosul care tânjește după lumină în situația în care se găsește, trebuie să aștepte călăuzirea Domnului și să spună „Arată-mi pentru ce Te cerți cu mine!” (Iov 10:2).

Dacă Domnul a arătat că boala este semnul supărării Lui pentru că am urmat vreo cale greșită, atunci calea pe care trebuie să o luăm este clară, anume să ne îndreptăm conform cerințelor din 2 Cronici 7:14. Dar ce urmează după ce am făcut corecțiile? Să ne însușim promisiunile

Lui, însă cu blândețe și nu cu aroganță. După ce ne-am corectat greșelile înaintea lui Dumnezeu, după ce am auzit glasul Lui, acum să venim înaintea Cuvântului Lui și să spunem: Doamne, am căutat să îmi smeresc inima, m-am rugat și am căutat fața Ta, am renunțat la căile mele rele, și Tu m-ai asigurat că mă vei ierta și mă vei vindeca: împlinește-Ți, Te rog, promisiunea. Dar, Doamne, nu sunt decât o creatură necunoscătoare și nu știu scopurile Tale: ce vrei Tu să fac? Găsești Tu cu cale să Îți întinzi mâna vindecătoare asupra mea chiar acum? Dacă da, ajută-mă să mă încred în Tine cu toată inima mea; sau ai vrea cumva să mă folosesc de anumite mijloace ca să fiu vindecat? Dacă da, atunci Te rog ca în bunătatea Ta să îmi călăuzești mintea și mâinile către acele mijloace de vindecare și fă-mă să contez pe ajutorul Tău ca ele să fie eficiente pentru situația mea, așa încât să mă încred în Tine și nu în ele, ca gloria să fie numai a Ta.

6

PERTINENȚA TEXTULUI DIN MATEI 9:29

„Facă-vi-se după credința voastră!” (Matei 9:29) este una din frazele cele mai importante de analizat în studiul nostru. Dumnezeu S-a angajat să onoreze credința oriunde El găsește această credință; El nu eșuează nicio dată în împlinirea promisiunilor Lui față de cei care se încred deplin în El; nu, nici măcar când ei se încred în vreo minune pe care El să o facă, lucru pe care mulți îl pot mărturisi. Dar despre ce credință ni se vorbește în acest verset? Este acea credință care se bizuie pe Cuvântul lui Dumnezeu. Este credința alcătuită din două elemente de bază: așteptarea și cererea. Sunt unii care presupun că aceste două lucruri sunt contrare unul altuia, că atitudinea de

genul „nu voia mea, ci voia Ta să se facă”, face ca așteptarea unui răspuns la rugăciune să fie imposibilă. Dar această gândire este greșită, pentru că ea se trage din concepția greșită asupra a ceea ce formează așteptarea spirituală de pe urma rugăciunii. Trebuie mai întâi să spunem că acolo unde nu există înainte de toate o abandonare totală în voia lui Dumnezeu, nici nu poate să existe o așteptare adevărată de a primi răspuns la rugăciune. Cererea spirituală constă în a aduce situația mea înaintea Domnului și a-I cere să o rezolve așa cum știe El că este cel mai bine, și dacă eu contez pe înțelepciunea și bunătatea Lui, aceasta reprezintă exersarea credinței; și dacă am încredința că El va face așa, aceasta reprezintă așteptarea credinței – așteptarea nu că El va satisface dorințele naturii mele firești, ci că El îmi va da ceea ce este cel mai bine pentru gloria Lui și pentru mine; orice în afara acestei credințe nu este altceva decât bănuială.

Unele infirmități trupești sunt produse de diavolul, probabil mai multe decât este bănuie în general. Rănilor lui Iov fuseseră cauzate de el, și mai citim și despre o fiică a lui Avraam pe care „Satana o ținea legată de optsprezece ani” (Luca 13:16). Cu siguranță că a fi lovit astfel de vrăjmașul nu este nici spre gloria Domnului și nici un motiv de laudă pentru copiii Lui. Și nici nu este necesar să se întâmple aceasta, pentru că este scris: „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7), la care trebuie

adăugat: „Împotriviți-vă lui tari în credință” (1 Petru 5:9). În urmă cu mai mulți ani, mi s-a cerut să predic într-o anume biserică de la oraș, și cu câteva ore înainte am fost loviți dintr-o dată de o răceală puternică, însoțită de febră mare. Prietenii la care locuiam atunci ne-au îndemnat să anulăm promisiunea pe care o făcusem și au telefonat unui alt predicator pentru a-i cere să mă înlocuiască, căci afară ploua cu găleata și aveam de mers destul de mult până la adunare. Dar cu toții ne-am dat seama că Satana ne oprea și ne-am decis să ne abandonăm în mâinile Stăpânului nostru, contând pe El că ne va proteja și nu vom păți nimic rău. Și El așa a și făcut, iar în dimineața următoare toată situația revenise aproape la normal. Cu o altă ocazie, îmi pierdusem vocea și nu puteam vorbi decât în șoaptă, dar am crezut că Domnul va rezolva acea situație, și astfel am putut predica timp de o oră și jumătate fără vreo piedică, putând fi auzit până și în cele mai îndepărtate colțuri ale acelei clădiri destul de mare; totuși, imediat ce am plecat de la amvon, n-am mai putut vorbi deloc. Nu, El nu eșuează niciodată să își țină promisiunile față de aceia care se încred în El.

Subiectul pe care îl studiem aici are multe fațete, și încă avem multe lucruri de spus. Este clar pentru noi faptul că mulți creștini trăiesc sub nivelul privilegiilor pe care ei le au din partea Domnului în domeniul sănătății. Iehova-Rohi („Domnul care te vindecă”, Exod 15:26) este

cu adevărat unul din Numele Domnului, la fel ca și Iehova-Țidchenu („Domnul, neprihănirea noastră”; Ieremia 23:5), și totuși cât de puțini contează pe El în acest fel, având mai multă încredere în medici și medicamente. Foarte puțini par să știe câtuși de puțin despre cum este să te încrezi în Domnul în ce privește sănătatea trupului (1 Corinteni 6:13). Este scris: „Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoșa” (Iacov 5:15), și totuși exercițiul credinței nu este doar un simplu efort al voinței. Este datoria noastră să ne rugăm „Doamne, crește-ne credința,” însă acea rugăciune nu va primi răspuns până când noi nu ne folosim de ceea ce avem (Luca 8:18). Vorbind la modul general, când boala ne oprește să ne achităm de îndatoririle noastre spirituale, este privilegiul nostru să ne încredem că Domnul va îndepărta acea piedică în calea slujirii Lui.

Trebuie să spunem totuși acest lucru, anume că suntem departe de a afirma că toți care se bizuie pe remedii materiale ratează ceea ce Domnul are mai bun, deși în multe situații acest lucru este valabil; nici nu spunem că Dumnezeu este gata întotdeauna să vindece dacă noi ne încredem în El. Mai degrabă este voia Lui ca unii să Îl glorifice „în focuri” (Isaia 24:15, trad. lit. KJV). Dumnezeu a trimis un înger ca să îl elibereze pe Petru din închisoare, dar a permis ca Ștefan să fie omorât cu pietre. Unele plante cresc cel mai bine în arșiță, în timp ce ferigile cresc cel mai

bine la umbră. Anumite haruri, precum zelul și îndrăzneala, sunt exersate cel mai bine pe câmpul de luptă, în timp ce altele precum blândețea și răbdarea se dezvoltă mai bine în suferință. Dumnezeu nu intenționează să fie mulți aceia care fac o lucrare ca a lui George Muller (1805-1898) și de aceea nici nu le dă acestora o credință ca a lui, așa încât unii care încearcă să îl imite eșuează. Privilegiul și îndatorirea fiecărui creștin este definită în următoarele cuvinte: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra” (Psalmii 37:5). Ce va lucra El? Calea Sa, cea mai bună cale, chiar dacă aceasta va însemna exact opusul a ceea ce tu îți dorești. Încredințează situația ta Domnului cu toată credința, și lasă-L să decidă ceea ce va aduce cea mai multă glorie Lui. Dacă boala persistă, imploră pe Dumnezeu să te sfințească prin ea.

7

ANEXĂ LA IACOV 5:14-16

Niște prieteni care au apreciat articolele recente pe care le-am scris pe acest subiect, mi-au scris exprimându-și dorința de a primi câteva explicații asupra textului din Iacov 5:14-16. Răspund aici dorinței lor cu anumite rezerve, căci nu sunt sigur că la mijloc problema este legată de interpretare sau de aplicație a textului respectiv. Acesta este un pasaj care a fost îndelung subiect de controverse și dispute, iar aceia care s-au implicat în acestea au ajuns să descopere – după cum adesea este cazul – că a fost mai ușor să respingă argumentele oponentilor lor decât să își afirme și să își apere propria poziție. Când sunt nesigur cu privire la înțelesul anumitor versete, de regulă

sunt tăcut, dar în această privință vă voi prezenta principalele puncte de vedere care sunt exprimate cu privire la el și voi spune ce cred eu despre ele.

În primul rând, romano-catolicii insistă că această ungere cu untdelemn este un sacrament al bisericii și că Iacov 5:14-15 este principalul pasaj biblic care se aplică pentru susținerea dogmei și a practicii ungerii cu untdelemn pe care ei o au. Dar și aici, ca în orice alte lucruri, ei se situează împotriva textului Scripturii, căci în loc să ungă pe cei bolnavi în cadrul sacramentului ungerii, ei o administrează numai celor care sunt pe punctul de a muri. Și eu n-am nici o ezitare în a denunța felul în care ei pervertesc această practică folosind-o într-un stil ipocrit. „Ungerea” pe care ei o folosesc trebuie să fie cu ulei de măsline amestecat cu balsam, amestec ce trebuie consacrat de către un episcop, care trebuie să îngenuncheze de nouă ori, spunând de trei ori *Ave sanctum oleum* (Ura, ulei sfânt), de trei ori *Ave sanctum chrisma* (Ura, mir sfânt), și apoi de trei ori, *Ave, sanctum Balsamum* (Ura, balsam sfânt). Părțile corpului care sunt unse sunt ochii, urechile, nasul, gura, încheieturile mâinilor și picioarele, iar la femei ombilicul. Scopul în toate acestea ar fi de a da afară rămășițele păcatului și de a pregăti sufletul pentru conflictele cu puterile răului la momentul morții. Este suficient să menționăm doar aceste lucruri pentru a dovedi cât de absurde sunt.

În al doilea rând, poziția generală pe care Reformații și Puritanii au avut-o a fost aceea de a face această ungere a bolnavilor cu untdelemn nu ca pe un sacrament, căci ei înțelegeau că nu există decât două sacramente: botezul și Cina Domnului. Ei au arătat că ungerea nu trebuie transformată într-un ritual, pentru că apostolii înșiși folosiseră rareori untdelemnul în vindecarea bolnavilor: ei au făcut vindecări doar cu o atingere (Faptele Apostolilor 3:7), cu umbra lor (Faptele Apostolilor 5:15), prin atingerea de haine ale lor (Faptele Apostolilor 19:12), prin punerea mâinilor (Faptele Apostolilor 28:8), prin cuvânt (Faptele Apostolilor 9:34). De asemenea, nu pare că ei permiteau ca acest dar să fie folosit cu larghețe, nici măcar printre frații în Hristos care le erau foarte dragi, căci de ce l-ar fi lăsat Pavel pe Trofim bolnav la Milet (2 Timotei 4:20) sau ar fi fost atât de întristat de îmbolnăvirea lui Epafrodit (Filipeni 2:27)? Ei știau că și în aceste lucruri Dumnezeu își manifesta suveranitatea. Dar ceea ce era mai important, era credința lor că această manifestare supranaturală a darurilor spirituale a fost de scurtă durată: „Harul vindecărilor a dispărut, ca de altfel toate celelalte puteri miraculoase, pe care Domnul a găsit cu cale să le lase să fie folosite pentru o vreme, pentru ca El să dea putere Evangheliei, care pe acea vreme era nouă, și să o facă de admirat pentru totdeauna” (Calvin [1509-64]).

În 1 Corinteni 12 este prezentată o listă a „charismata” sau a darurilor supranaturale care erau folosite în perioada apostolică: „altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor” (v. 9-10). Acestea au fost destinate în principal pentru autentificarea mesajului creștin și pentru a-l confirma ca fiind de la Dumnezeu înaintea națiunilor păgâne. Scopul lor, deci, a fost numai unul temporar, ele încetând să opereze imediat ce canonul Scripturii a fost închis, așa cum arată clar 1 Corinteni 13: „Proorociile (mesajele inspirate direct de la Dumnezeu) se vor sfârși (în sensul că nu se va mai adăuga ceva la Scriptură); limbile vor înceta; cunoștința (supranaturală) va avea sfârșit” (v. 8). Acesta a fost felul în care această chestiune a fost înțeleasă de predicatori și teologi precum Matthew Henry (1662-1714), Thomas Manton (1620-1677), John Owen (1616-1683), și de fapt cam toți predicatorii Puritani, anume că Iacov 5:14-15 se referă la folosirea unuia din darurile supranaturale de care numai biserica din primul secol s-a putut bucura.

Printre argumentele de bază în susținerea acestei idei sunt și cele ce urmează. În primul rând, „ungerea cu untdelemn” apare clar ca țintind înapoi la textul din Marcu 6:13, unde ni se spune despre cei 12, că ei „ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi, și-i vindecau.” În al doilea

rând, promisiunea pozitivă a vindecării din versetul 15 pare să fie una generală și necondiționată, ca și cum n-ar lăsa loc nici unei excepții sau unui eșec. În al treilea rând, „vindecarea” a fost cu siguranță unul din darurile miraculoase specificate în 1 Corinteni 12. Mai mult, pare că credința la care este cerută în acest text este una deosebită: dacă era diferită ca tip de credință sau numai ca grad, este un lucru dificil de stabilit. A fost vorba de o credință în minuni – fie în sensul că ea avea să determine producerea acelor minuni, fie în sensul expectativ cu referire la minuni, după cum ne spun clar pasajele din Matei 21:24, Marcu 11:24, sau 1 Corinteni 3:2. Ungerea cu untdelemn a celui bolnav, după rugăciune, este privită ca un sigiliu al siguranței vindecării sau recuperării.

Pe de altă parte, descoperim pe unul dintre cei mai învățați și mai buni comentatori ai Bibliei, Thomas Goodwin, insistând asupra contrariului. El a arătat că, în primul rând, Iacov 5:14 este un pasaj destul de diferit de cel din Marcu 6:13, căci aici avem de-a face cu ungerea cu untdelemn în directă legătură cu rugăciunea, în timp ce în Marcu nu ni se spune despre rugăciune, ci numai despre exersarea darului miraculos al vindecării. În al doilea rând, aceia din Iacov care fuseseră puși să facă această slujire nu ni se spune că fuseseră înzestrați cu darul vindecării, ci că prezbiterii trebuiau să se roage, și nu putem presupune de nicăieri că toți aveau acest dar. Prezbiterii erau

slujitori chemați să continue lucrarea. În al treilea rând, aceia care aveau nevoie de vindecare erau bolnavi sau infirmi, însă efectul vindecărilor miraculoase trebuia extins mai departe – la cei orbi, muți sau surzi, și în felul acesta trebuia ca ei să ajungă la cei necredincioși spre convertirea lor, în loc să se limiteze la membrii bisericii (vezi 1 Corințeni 14:22). În al patrulea rând, mijloacele implicate în vindecare erau: untdelemnul și rugăciunea în toate situațiile, în timp ce darul extraordinar al vindecării nu era condiționat de acestea, ci a fost frecvent folosit în lipsa oricăror mijloace, vindecătorii folosindu-se exclusiv de cuvânt.

În al treilea rând, acum mai bine de un secol, un anume Edward Irving (1792-1834), fondator al „Bisericii Apostolice Catolice”, a venit cu teoria că darurile supranaturale care au existat în Biserica primară s-au pierdut datorită necredinței și a lumescului membrilor ei, și că dacă s-ar produce o întoarcere la ordinea și puritatea de la început, ele ar redeveni disponibile. Astfel, el a desemnat „apostoli”, „profeți” și „evangheliști.” Ei au pretins apoi că vorbesc în limbi, că pot traduce acele limbi și că pot face minuni. Eu sunt aproape sigur că această mișcare a fost inspirată de Satana, chiar dacă ea a fost însoțită de o anumită doză de fenomene anormale, multe din acestea putând fi explicate prin starea de tensiune nervoasă și isterie provocată în rândul adepților ei. Teoria lui Irving, cu

unele modificări sau adăugiri, a fost apoi popularizată și promulgată de mai recenta așa-numită mișcare pentecostală, în cadrul căreia niște aberații caracterizate de vorbire rapidă și neînțeleasă, auto-sugestie și auto-hipnoză sunt denumite „vorbire în limbi” și „vindecare prin credință”. Mulți dintre urmașii devotați ai lor încearcă să se folosească de textul din Iacov 5:14-15, dar cu rezultate foarte sărăcicioase și neconvingătoare.

În al patrulea rând, este această grotescă idee a dispensaționalistilor. Aceștia formează o clasă de oameni care pozează în a fi iluminați într-un mod excepțional și care, sub pretenția de a „împărți drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15), despart Scripturile în mod arbitrar, afirmând că „acest pasaj nu este pentru noi”, că „acel pasaj nu se referă la dispensația prezentă, a harului”, că „cel pasaj se referă la perioada Necazului”, sau că „aceasta va fi împlinită în Împărăția de o mie de ani”. Deoarece versetul de început din Iacov spune: „către cele douăsprezece seminții care sunt împrăștiate: sănătate”, acești hoți ai copiilor lui Dumnezeu declară că epistola aceasta este în întregime evreiască; și ar putea pretinde la fel de bine că prima epistolă a lui Pavel este valabilă numai pentru papistași, pasămite pentru că li se adresează „tuturor, care sunteți prea iubiți ai lui Dumnezeu în Roma” (Romani 1:7). Epistola lui Iacov aparține tuturor celor care sunt „frați preaiubiți”, tuturor sufletelor născute din nou (1:16,18). Și cu

siguranță că pare surprinzător unor astfel de oameni că pasajul la care noi ne uităm acum (Iacov 5:14-16) este așezat între referința la Iov (un ne-evreu) care a îndurat cu răbdare suferința sa și care a găsit în final pe Domnul ca fiind „plin de milă și de îndurare” (v. 11) și referința la Ilie, care este descris ca fiind „un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi”, și totuși puternic în rugăciune (v. 17) – ca și cum Duhul ar fi anticipat și respins această idee greșită a separării textului sacru.

Dar atunci când avem interpretări atât de diferite la un pasaj anume, în mod obișnuit cea adevărată trebuie să fie undeva între două extreme, și cred că acesta este cazul și aici. Eu detest să mi se spună că pasajul de față este unul învechit, că se referă la ceva care a ținut numai de perioada apostolică și că nu are nici o legătură cu noi. Când se referea la ipocrizia romano-catolică în această ungere cu untdelemn, Thomas Goodwin spunea: „Bisericile reformate, văzând că un astfel de sacrament nu poate fi instituit și observând felul cum alții îl pervertesc, au respins în totalitate acest pasaj, mergând prea departe, ajungând până acolo încât i-au negat utilitatea pentru restaurarea celor bolnavi și negând promisiunea aceea, și negând pe termen nelimitat faptul că Dumnezeu, în mila Lui, ar fi lăsat posibilă vindecarea prin credință”. Sunt înclinat mult să fiu de acord cu acest Puritan eminent când el a spus că bisericile care au fost înființate pe fundamentul Reformei

au mers prea departe dând la o parte acest pasaj, care conține sfaturi divine pentru bisericile evanghelice din vremea creștinismului, de acum.

Aspectul care trebuie clarificat este acesta – cât de departe se poate merge și în ce lucruri? Personal, eu cred că principiul general și promisiunea din acest pasaj sunt valabile pentru toate generațiile, cu excepția perioadelor de decădere și moarte spirituală. În vremuri normale, este privilegiul celui sfânt ca, atunci când cade grav bolnav sau când suferă o mare durere, nu în orice situație, să cheme pe prezbiterii (pastori, slujitori) bisericii evanghelice locale de care aparține, pentru că ei, care îi predică Cuvântul lui Dumnezeu, sunt cu siguranță cei mai în măsură să îi ducă situația înaintea Domnului (vezi Iov 42:8). Aceștia sunt chemați să se roage pentru ei, încredințându-l în mila lui Dumnezeu și cerând vindecarea lui, cu condiția ca ea să fie conformă cu voia divină, fie că se folosesc, fie că nu de ungerea cu untdelemn pe lângă rugăciune, acesta fiind un detaliu pe care nu sunt pregătit să îl dogmatizez; dar acolo unde cel bolnav dorește acest lucru, dorința lui trebuie satisfăcută. Nu se specifică felul de untdelemn, dar cel mai probabil în primul secol s-a folosit uleiul de măsline.

Mai trebuie subliniat și că acele promisiuni ale lui Dumnezeu care se referă la îndurări temporare și materiale sunt destul de diferite de cele care se referă la lucrurile

spirituale și veșnice, primele fiind mai generale și nedefinite, și mai puțin necondiționate și absolute cum sunt cele spirituale, și de aceea, pentru că Dumnezeu Își rezervă libertatea de a le împlini pe primele când și cui dorește, noi trebuie să venim și să ne rugăm Lui supunându-ne în totalitate voii Lui suverane. Aș vrea să vă ilustrez acest lucru: dacă plec într-o călătorie, Îi cer lui Dumnezeu să mă apere de orice pericol, dacă aceasta este voia Lui sfântă (Romani 1:10), dar nu mă rog la fel când Îi cer să mă elibereze de pericolele care îmi atacă sufletul (2 Timotei 4:18). Astfel, rugăciunea credinței aici nu este o așteptare fermă că Dumnezeu mă va vindeca, ci o asigurare plină de pace că El va face ceea ce este cel mai bine pentru mine ca bolnav și că voia aceea Îi va aduce cea mai multă glorie. Faptul că promisiunea din Iacov 5:15 este una nedefinită și nu absolută rezultă clar din următoarea considerație: dacă nu ar fi fost așa, omul ar putea continua să clameze promisiunea și astfel n-ar mai muri niciodată, iar expresia „și *dacă* a făcut păcate” confirmă și mai mult această înțelegere a textului.

Unii sunt gata să obiecteze împotriva a ceea ce eu am spus în paragraful anterior și să spună, „dar credința trebuie să aibă un fundament pe care să stea, și nu are altul decât Cuvântul lui Dumnezeu: dacă în felul acesta nu mai există o promisiune fermă pe care să ne bazuim și în baza căreia să Îl rugăm pe Dumnezeu, atunci rugăciunea

cu *credință* este imposibil de făcut, pentru că nu există nici o asigurare că cel bolnav va fi vindecat”. Ei bine, o astfel de obiecție poate să sune foarte plauzibilă și evlavioasă, dar este greșită. Există o credință care se bizuie și se supune și o credință care așteaptă. Și nu există o credință mai înaltă, mai puternică, mai mare, decât aceea care stă pe încrederea în înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu, care mă conduce să îmi prezint cazul înaintea Lui și să spun: „Fă, Doamne, cum crezi *Tu* că este bine”. Ne ajută întotdeauna să venim la El cu promisiunile Lui, dar Dumnezeu este mai măreț decât toate promisiunile Lui și acolo unde o nevoie anume sau o urgență nu este acoperită de o promisiune specifică, credința poate conta pe îndurarea și puterea lui Dumnezeu – și aceasta este ceea ce Avraam a făcut (Evrei 11:19)!

Personal, eu mă tem mult că pe pământ sunt acum foarte puțini prezbiteri după care poți trimite în caz de urgență și să îți fie de ajutor; numai aceia care trăiesc aproape de Dumnezeu și sunt binecuvântați cu o credință puternică îți pot fi de folos. Noi trăim zilele „lucrurilor mărunte”, însă Domnul rămâne neschimbat și gata să Își arate puterea pentru cei care umblă în neprihănire. Chiar dacă nu avem în preajma noastră prezbiteri cu adevărat evlavioși, Dumnezeu este încă accesibil; căutați-L, și dacă El vă dă rugăciunea credinței, atunci vindecarea este si-

gură, fie pe cale naturală, fie prin intervenție supraomenească. „Domnul este fără îndoială prezent alături de poporul Lui pentru a-i ajuta în toate vremurile, și, atunci când e nevoie, El vindecă bolile lor la fel cum a făcut-o în vechime; dar El nu mai Își arată acele puteri miraculoase și nu se mai folosește de mâinile apostolilor ca să facă minuni, pentru că acel dar a fost de durată temporară” (Calvin).

„Mărturișiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați” (v. 16). Iată cum aria de cuprindere a pasajului nostru este lărgită: în versetul 13 cel bolnav sau încercat este îndemnat să se roage pentru sine, în versetul 14 prezbiterii sunt chemați să se roage pentru cel grav bolnav; iar acum creștinii sunt chemați să se roage unii pentru alții. Dar primul lucru care li se cere este să își mărturisească unii altora păcatele, lucru care nu înseamnă să își dea pe față tainele inimilor lor sau să dezvăluie fraților lor ceea ce este potrivit ca numai urechile lui Dumnezeu să audă: ci ei sunt îndemnați să își prezinte situațiile în care ei s-au ispitit sau rănit reciproc, ori situațiile rele în care s-au implicat împreună – de exemplu vorbirea ușuratică. Recunoașterea reciprocă a acelor greșeli care cauzează răceală și înstrăinare reciprocă, conduce la încurajarea reciprocă la pocăință pentru aceleași lucruri, și promovează duhul rugăciunii și al părtășiei. Vindecarea este iată mai largă, referindu-se în primul

rând la suflet (Psalmii 41:4) și la cei ce șchiopătează în vreun fel (Evrei 12:13), același termen fiind utilizat și în 1 Petru 2:24, făcând referire și la inutilitatea disciplinării fizice în cazul restaurării sfințeniei.

8

OBSERVAȚII DE FINAL

În concluzie, aș vrea să fac câteva observații scurte privitoare la pasajul nostru.

1. Rugăciunea personală (v.13) este cerută înainte de cea a prezbiterilor (v.14) și de împăcarea cu frații (v. 16). Aceasta ne arată că responsabilitatea personală nu poate fi ocolită.

2. Dumnezeu nu este indiferent la suferințele trupеști ale poporului Lui (v. 14), ci îi pasă atât de trupurile cât și de sufletele lor.

3. Nu sunt prezbiterii suficient de liberi în a vizita din proprie inițiativă pe cei bolnavi și a se ruga pentru ei, în loc să aștepte până când li se cere aceasta (v. 14)?

4. Dacă nimeni alții decât prezbiterii sunt cei care trebuie să facă ungerea cu untdelemn, atunci cu siguranță că numai ei sunt cei în măsură să administreze botezul și Cina Domnului!

5. Nu toate bolile sunt cauzate de păcat, altfel acel „dacă” din versetul 15 ar fi lipsit de sens.

6. Dumnezeu vizitează uneori cu disciplină fizică pe cei ai Lui, după cum acel „dacă” sugerează această idee.

7. Mărturisirea reciprocă a păcatelor din versetul 16 respinge total eroarea romano-catolică a „mărturisirii auriculare⁵”, căci preotul nu își mărturisește păcatele celor care își deschid inimile și îi spun tainele sufletelor lor.

NOTE EXPLICATIVE

1. **ortodox** – conform cu doctrina biblică sănătoasă. Nu are sensul de ortodox care ține de Biserica Ortodoxă răsăriteană.
2. **stoic** – persoană indiferentă la suferință, durere sau chiar plăcere.
3. **spartani** – care își neagă orice plăceri, chiar și cele legitime.
4. **epicurieni** – cei care se complac fără înfrânare în toate plăcerile.
5. **auricular** – spus la ureche, în șoaptă.